

Arrest

nr. 210 754 van 10 oktober 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 11 juni 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 mei 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 14 augustus 2018.

Gelet op de beschikking van 4 september 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld "niet-ontvankelijk verzoek (eerste land van asiel)", waarbij zijn verzoek om

internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

2. Artikel 57/6, §3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, op basis waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

1° de verzoeker reeds reële bescherming geniet in een eerste land van asiel, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Een land kan beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de verzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten;.”

3. In de bestreden beslissing wordt o.a. vastgesteld dat verzoeker op basis van de door hem neergelegde documenten en zijn verklaringen aangaande zijn herkomst, aannemelijk maakt dat hij van Tibetaanse origine is, dat zijn ouders in de Volksrepubliek China geboren zijn en de VRC ontvlucht zijn naar India. Hij beschikt aldus overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving, die aan het administratieve dossier is toegevoegd, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. De commissaris-generaal stelt vast dat India voor verzoeker kan worden beschouwd als eerste land van asiel. Uit zijn verklaringen en neergelegde documenten blijkt dat hij over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was (is) van een dergelijke RC. Verzoeker haalde geen elementen aan waaruit blijkt dat zijn vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Bij de vraag wat hij denkt dat er hem zou overkomen in geval van een eventuele terugkeer naar India en wat hij vreest bij een eventuele terugkeer naar India, moest hij het antwoord schuldig blijven, hij weet niet wat er met hem zou gebeuren in geval van terugkeer. Voorts heeft de commissaris-generaal vastgesteld dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die hij in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat hij zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie, die werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat Tibetanen die in orde zijn met de Indische verblijfswetgeving geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. In casu blijkt verder uit zijn verklaringen en neergelegde documenten dat hij over een reistitel beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke IC. Gelet op zijn ongeloofwaardige verklaringen ontstaat het vermoeden dat hij bewust zijn geldige IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop hij gereisd is, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen en de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar India te verhullen. De door verzoeker neergelegde identiteitsdocumenten, met name zijn vervallen IC, de kopie van enkele pagina's van zijn huidige IC, zijn green book, de kopie van zijn RC en de kopie van zijn geboortecertificaat, bevestigen slechts bovenstaande vaststellingen. Wat betreft de overige door hem neergelegde documenten, zijnde de vijf artikels uit de media en de foto's, merkt het CGVS op dat geen van deze documenten betrekking heeft op verzoeker zelf.

4. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch hij onderneemt geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter manifest in gebreke blijft. Verzoeker beperkt zich immers louter tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek (op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal). Dergelijk algemeen en weinig of niet ernstig verweer vanwege verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of ontkrachten.

Een verwijzing naar de algemene situatie van Tibetanen in India, en het verwijzen naar algemene rapporten en artikels volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst, desgevallend eerste land van asiel, werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

In zoverre verzoeker beweert dat de bestreden beslissing geen (concrete) motivering zou bevatten omtrent de subsidiaire beschermingsstatus, dient te worden opgemerkt dat dit feitelijke grondslag mist. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat deze motieven (deels) gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de bestreden beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om in India, zijn eerste land van asiel, te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 2 augustus 2018, voert verzoekende partij aan dat zij uitgebreid uiteengezet heeft in haar verzoekschrift dat de situatie in Tibet zeer precair is en zij niet terug kan keren naar China. Voorts wijst zij erop dat er ook in China (lees: India) voor haar tal van problemen zijn. Voor het overige volhardt zij in de middelen van haar verzoekschrift.

4.2. In de bestreden beslissing en voornoemde beschikking wordt het volgende gesteld: "De commissaris-generaal stelt vast dat India voor verzoeker kan worden beschouwd als eerste land van asiel." Verzoekende partij betwist niet dat India beschouwd kan worden als eerste land van asiel. Zij betwist evenmin de volgende elementen: "Uit zijn verklaringen en neergelegde documenten blijkt dat hij over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was (is) van een dergelijke RC. Verzoeker haalde geen elementen aan waaruit blijkt dat zijn vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Bij de vraag wat hij denkt dat er hem zou

overkomen in geval van een eventuele terugkeer naar India en wat hij vreest bij een eventuele terugkeer naar India, moest hij het antwoord schuldig blijven, hij weet niet wat er met hem zou gebeuren in geval van terugkeer. Voorts heeft de commissaris-generaal vastgesteld dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die hij in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat hij zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie, die werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat Tibetanen die in orde zijn met de Indische verblijfswetgeving geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. In casu blijkt verder uit zijn verklaringen en neergelegde documenten dat hij over een reistitel beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke IC. Gelet op zijn ongeloofwaardige verklaringen ontstaat het vermoeden dat hij bewust zijn geldige IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop hij gereisd is, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen en de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar India te verhullen. De door verzoeker neergelegde identiteitsdocumenten, met name zijn vervallen IC, de kopie van enkele pagina's van zijn huidige IC, zijn green book, de kopie van zijn RC en de kopie van zijn geboortecertificaat, bevestigen slechts bovenstaande vaststellingen. Wat betreft de overige door hem neergelegde documenten, zijnde de vijf artikels uit de media en de foto's, merkt het CGVS op dat geen van deze documenten betrekking heeft op verzoeker zelf."

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en de in de beschikking van 2 augustus 2018 opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het hernemen van bepaalde in haar verzoekschrift ontwikkelde argumentatie en het volharden in de middelen van haar verzoekschrift, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de bevindingen van de commissaris-generaal en de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Gezien India *in casu* kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 57/6, §3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, lijkt verzoekende partij geen behoefte te hebben aan internationale bescherming.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS